

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 428/2023-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudítša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA], zastúpeného advokátskou kanceláriou Sidor a partneri, s. r. o., Železničná 4/A, Hlohovec, IČO 52 635 970, v mene ktorej koná JUDr. Vladimír Sidor, advokát, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Cdo 205/2021 z 23. novembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Cdo 205/2021 z 23. novembra 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa na Okresnom súde Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) domáhal zaplatenia sumy 1 038 eur s príslušenstvom z dôvodu, že úver vyplývajúci zo zmluvy č. 42630369 z 12. októbra 2012 (ďalej len „zmluva“), ktorú uzatvoril so žalovaným ([REDAKČIA]), považoval za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z .z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Okresný súd rozsudkom č. k. 5 C 15/2017-232 z 23. októbra 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu

zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 5 Co 13/2020-314 z 28. apríla 2021 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Následne podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ nesúhlasí so zamietnutím žaloby a následným priebehom konania pred všeobecnými súdmi, pričom v podstatnom uviedol, že jednou a zásadnou náležitosťou, ktorá v zmluve absentovala, bol údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej aj „RPMN“), ktorý musí obsahovať každá zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch. Absencia daného údaju bola spôsobená tým, že veriteľ namiesto riadneho údaja RPMN uviedol len tzv. indikatívny výpočet RPMN za použitia v zmluve uvedených predpokladov. Indikatívny výpočet bol predformulovaný v čase, keď sťažovateľ podpisoval žiadosť o revolvingový úver, teda 1. októbra 2012. Vadnosť postupu veriteľa je daná aj tým, že v tomto čase nebolo zrejmé, či bude žiadosť sťažovateľa o spotrebiteľský úver revolvingového typu akceptovať. Veriteľ schválil žiadosť sťažovateľa až s časovým odstupom 12. októbra 2012, pričom údaj o indikatívnom výpočte ostal v nezmenenej výške. Sťažovateľ taktiež poukázal na skutočnosť, že mu neboli doručené žiadne listiny (napr. sadzobník poplatkov), pričom o výške poplatkov sa dozvedel až po tom, ako mu bol doručený výpis z pôžičkovej karty Quatro. Cenník, obchodné podmienky alebo iné dokumenty, na ktoré poukazoval žalovaný, nie sú a ani nemôžu byť súčasťou zmluvy, pretože s nimi nebol sťažovateľ v čase uzatvorenia zmluvy oboznámený.

4. S argumentáciou sťažovateľa sa nestotožnil okresný súd a ani krajský súd. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti detailne špecifikoval právne závery uvedené v rozhodnutiach okresného súdu a krajského súdu a, nadväzujúc na to, uviedol, že napriek potvrdzujúcemu výroku mal po rozhodnutiach okresného súdu a krajského súdu dva opačné právne výklady tej istej právnej problematiky, a to v otázkach:

a) Či je potrebné poplatok za správu úverového účtu zahrnúť do výpočtu RPMN. Okresný súd tu vyslovil právny názor, že poplatok do indikatívneho výpočtu zahrnutý bol, no krajský súd vyslovil opačný právny záver, no súčasne právnu otázku započítania poplatku do RPMN vyriešil tak, že toto započítanie potrebné nebolo.

b) Či údaj RPMN vyjadrený v zmluve len v podobe indikatívneho výpočtu je vyjadrený právne súladným spôsobom v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch.

5. V súvislosti s napadnutým uznesením sťažovateľ v podstatnom uviedol, že najvyšší súd vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP v napadnutom uznesení prezentoval také právne závery a názory súdov nižšej inštancie, ktoré vo svojich rozhodnutiach nevyslovili. Najvyšší súd vzájomne rozpornými a nesprávnymi úvahami konštatoval, že skutočná výška čerpaných prostriedkov a od nej sa odvíjajúca výška splátok sú v čase uzatvorenia úverovej zmluvy neznáme a pretože tieto

údaje sú podkladovými na určenie RPMN, nemožno údaj pre budúci úver v čase uzatvorenia úverovej zmluvy určiť. Zároveň uviedol, že v čase uzatvorenia zmluvy bolo možné vypočítať RPMN z hodnoty úverového rámca indikatívnym výpočtom. Vo vzťahu k § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd v podstatnom uviedol, že vymedzená právna otázka už bola vyriešená dovolacím súdom, a teda dovolanie nie je prípustné.

6. Právne závery najvyššieho súdu v napadnutom uznesení podľa názoru sťažovateľa porušujú ním označené základné práva, keďže sú rozporné a nespĺňajú atribúty ústavne akceptovateľného rozhodnutia súdu. Najvyšší súd svoje rozhodnutie opiera o svoju skoršiu judikatúru, ktorú ale nie je možné považovať za riešiacu právnu otázku predostretú sťažovateľom. Najvyšší súd tak v dôsledku odmietavého výroku nedal odpoveď na právne nastolené otázky v dovolaní tvoriace materiálny predmet samotného dovolacieho konania.

7. V súvislosti s odmietnutím dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP sťažovateľ v podstatnom zhrnul, že v dovolaní neuvádzal, že by otázka uvedenia presnej hodnoty RPMN v zmluvách o úvere nebola riešená dovolacím súdom, ale s prihliadnutím na právne závery súdov nižšej inštancie predostrel riešenie právnej otázky, *„či sa má ustanovenie § 9 ods. 2 písm. j) zmluvy o spotrebiteľskom úvere vykladať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere zodpovedá požiadavke uvedenej v tomto ustanovení, ak je RPMN v nej uvedená len indikatívnym výpočtom“*. Najvyšší súd nepostupoval správne, keď odmietol dovolanie s poukazom na ním uvedené rozhodnutia, keďže v nich riešil absolútne odlišnú právnu otázku týkajúcu sa absolútne odlišného skutkového stavu, kde jadrom bol eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľskom úvere a v každom konaní predstavovala základ štandardná zmluva o spotrebiteľskom úvere, t. j. taká, pri ktorej dôjde k jednorazovému čerpaniu finančných prostriedkov a následnému splácaniu spotrebiteľom vo vymedzenom časovom rámci. V dovolacom prípade však išlo o celkom iný prípad [výklad § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľskom úvere]. Najvyšší súd teda poukázal na rozhodnutia, kde sa vyriešila právna otázka, ale vo vzťahu k § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľskom úvere, nie k § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľskom úvere.

8. Sťažovateľ poukázal na čl. 10 bod 2 písm. g) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 (ďalej len „smernica“), ktorá jasne ustanovuje povinnosť veriteľa tak, že zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza

- a) ročnú percentuálnu mieru nákladov,
- b) celkovú sumu, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, pričom údaje pod písm. a) a b) majú byť vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o úvere,
- c) všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery.

Sťažovateľ v danej súvislosti uviedol, že § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľskom úvere je doslovným a úplným prevzatím smernice a požiadaviek v nej uvedených. V tomto prípade zrejme ušlo pozornosti najvyššieho súdu, že sťažovateľ nielenže v priebehu konania namieta, že žiadny údaj o RPMN v čase uzatvorenia zmluvy nemal, rovnako namieta, že v čase, keď k záväzku s veriteľom pristupoval, nepoznal žiadne informácie o výške poplatkov, ktoré sa mu v priebehu zmluvného vzťahu účtovali.

9. Sťažovateľ následne poukázal na jednotlivé rozhodnutia najvyššieho súdu, na podklade ktorých najvyšší súd odmietol jeho dovolanie a, nadväzujúc na uvedené, konštatoval, že najvyšší súd sa

otázkou vymedzenou sťažovateľom odmietol zaoberať a poukázal na judikatúru, ktorá s predmetom daného konania nijako nesúvisí a pre riešenie sťažovateľom nastolenej otázky nebola nijako podstatná. Sťažovateľ sa domnieva, že splnil zákonné podmienky prípustnosti dovolania. Je mu známa rozhodovacia prax najvyššieho súdu v spotrebiteľských otázkach, avšak ani pri najväčšej snahe sa mu nepodarilo nájsť žiadnu relevantnú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá by nastolenú problematiku riešila. Zároveň uviedol, že v dovolaní poukazoval na to, že existuje rozsiahla rozhodovacia prax všeobecných súdov s rovnakým, ale aj opačným právnym názorom, ako vyslovili sudy v tomto konaní. Požiadavka jasnosti, zrozumiteľnosti formulácie dovolacej otázky bola taktiež splnená, keďže najvyšší súd sťažovateľovi, pokiaľ ide o formuláciu otázky, nič nevyčítal.

10. Otázka predostretá sťažovateľom v dovolaní je podľa jeho názoru nerozlučne spojená so správnym posúdením nasledujúcich skutočností:

a) Či existuje výnimka vyplývajúca z právnej úpravy pre spotrebiteľské úvery revolvingového typu vo vzťahu k uvádzaniu údajá RPMN v obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podľa názoru sťažovateľa je nesprávny právny záver okresného súdu, ako aj odvolacieho súdu, keďže je založený na neexistujúcej zákonnej výnimke z kogentného pravidla.

b) Či účelom zákona o spotrebiteľských úveroch, resp. údajá v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľskom úvere je v zmluve uviesť akýkoľvek číselný údaj, ktorý veriteľ označí ako RPMN, prípadne ako v tejto veci „*Indikatívny*“, resp. „*Ilustratívny*“, aby tak formálne vyhovel zákonu o spotrebiteľskom úvere. Podľa sťažovateľa zmyslom a účelom tejto právnej úpravy je dosiahnuť pravdivé informovanie spotrebiteľa o poskytovanom úvere v čase uzatvorenia zmluvy, a preto i výklad a aplikácia zákona musia byť v súlade so zmyslom a s účelom tohto zákona.

c) Ktoré údaje sú v prípade revolvingového úveru tými údajmi, na základe ktorých veriteľ dokáže uviesť riadny údaj o RPMN na začiatku každého zmluvného záväzku so spotrebiteľom? Podľa sťažovateľa z § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch je zrejmé, že v čase uzatvorenia zmluvy je možné vypočítať RPMN z hodnoty úverového rámca, ktorý sa poskytuje spotrebiteľovi, ktorá je v čase uzatvorenia zmluvy nemenná. Z uvedeného je podľa sťažovateľa zrejmé, že veriteľ mal k dispozícii všetky potrebné údaje na to, aby uviedol riadny údaj RPMN. Napriek tomu mal sťažovateľ v čase uzatvorenia zmluvy len „*indikatívny výpočet RPMN*“, ktorý nezahrňoval poplatok za správu kartového účtu.

11. Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že podľa neho obdobná situácia už bola predmetom konania pred Súdny dvorom Európskej únie vo veci sp. zn. C-290/19, RN proti Home Credit Slovakia a. s. z 19. decembra 2019. Sťažovateľ je toho názoru, že zo záverov aplikovateľných na prejednávajúcu vec vyplýva, že pokiaľ ide o výpočet RPMN, nie je relevantná okolnosť, že v čase, keď veriteľ predložil spotrebiteľovi ponuku na uzavretie zmluvy o úvere, údajne nepoznal niektoré informácie. Smernica totiž v časti II prílohy I upravuje dodatočné predpoklady určené na uľahčenie výpočtu RPMN v prípade, že nie sú známe určité skutočnosti alebo ak ich nie je možné určiť z iných dôvodov. Pokiaľ teda krajský súd vyslovil, že nie je zrejmé, či v priebehu mesiaca na účte prebehne pohyb a dlžný zostatok, opomenul zrejme úpravu v danej smernici, v ktorej dôsledku mal veriteľ považovať spotrebiteľský úver za vyčerpaný okamžite a v plnej výške ku dňu uzatvorenia zmluvy. Veriteľ teda vedel, že poplatok za správu kartového účtu bude sťažovateľovi pravidelne

mesačne účtovať vo výške 0,65 eur a tento poplatok bude pravidelným mesačným nákladom spotrebiteľa, ktorý mal do RPMN zahrnúť.

12. Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že o novom právnom posúdení odvolacieho súdu sa dozvedel až v čase, keď mu bolo rozhodnutie krajského súdu doručené. Sťažovateľ tento postup krajského súdu dovolaním napádal, avšak najvyšší súd považoval jeho námietky za nedôvodné. Rozhodnutie najvyššieho súdu o predmetnej právnej otázke má podľa sťažovateľa zásadný význam, keďže existujú stovky protichodných súdnych rozhodnutí, ktoré rozdielne podporujú oba závery. Odmietnutie dovolania je preto zásadným zásahom do práva sťažovateľa, pričom sa okrem sťažovateľa navyše týka aj tisícov ďalších účastníkov obdobných súdnych konaní.

13. Sťažovateľ vidí nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia v tom, že najvyšší súd sa iba všeobecne vysporiadal s dôvodmi svojho rozhodnutia, pričom nedal odpovede na základné otázky namietané sťažovateľom, ktoré podľa jeho názoru objektívne spochybňovali právne závery a postup súdov nižšieho stupňa. Tento nedostatok považuje sťažovateľ za prejav arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia.

14. Najvyšší súd sa meritom veci ani nezaoberal a, naopak, dovolanie odmietol s poukazom na tvrdenie, že uvedená právna otázka už bola v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu vyriešená. Svoje tvrdenia oprel na zmätočných a nedôvodných odkazoch na rozhodnutia, ktoré v skutočnosti neriešili zhodnú právnu otázku, ako aj na ďalších tvrdeniach, ktoré nemajú oporu v právnej úprave a nezodpovedajú ani logicky tomu, čo sa týmito tvrdeniami snažil najvyšší súd obhájiť. Napadnuté uznesenie je tak nekonzistentné, arbitrárne, navzájom rozporné a zmätočné. Výklad uplatnený zo strany najvyššieho súdu je zjavne svojvoľný a z ústavného hľadiska neudržateľný.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania, ktoré považuje za nekonzistentné, arbitrárne, vnútorne rozporné a nepreskúmateľné. Zo sťažnostnej argumentácie je však zrejmé, že sťažovateľ nesúhlasí so samotným výsledkom sporu pred všeobecnými súdmi, teda nesúhlasí ani so skutkovými a s právnymi závermi uvedenými v rozsudku okresného súdu, ako aj rozsudku krajského súdu. Sťažovateľ však v petite ústavnej sťažnosti dané rozhodnutia nenapáda. Tieto argumenty preto ústavný súd vyhodnotil len ako súčasť sťažnostnej argumentácie.

16. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 593/2017). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 124 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05).

17. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, z novších napr. II. ÚS 206/2015, I. ÚS 41/2019). Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

18. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu rovnako vyplýva, že samotná otázka posúdenia podmienok na uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky jeho prípustnosti patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Posúdenie tejto otázky je teda vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktorý je právnym predpisom ustanovujúcim v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru), v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (III. ÚS 450/2017). To, samozrejme, neplatí, ak by najvyšší súd posúdil danú otázku ústavne neudržateľne v neprospech sťažovateľa. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým uznesením najvyššieho súdu, aby v kontexte jeho obsahu vyhodnotil obsah námietok prezentovaných sťažovateľom v ústavnej sťažnosti. Zároveň posudzoval ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

19. Z napadnutého uznesenia vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP vyplýva, že nosný argument sťažovateľa spočíval (totožne ako v ústavnej sťažnosti) v tom, že okresný súd a krajský súd vyslovili odlišné právne názory k tomu, či poplatok za správu kartového účtu bol súčasťou indikatívneho výpočtu RPMN. V súvislosti s tým nedošlo k splneniu poučovacej povinnosti podľa § 382 CSP, v čom sťažovateľ videl nesprávny procesný postup súdu, ktorý zakladal prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd v bodoch 48 až 50.1 napadnutého uznesenia vysvetlil význam a účel § 382 CSP a následne správne uzavrel, že táto dovolacia námietka je nedôvodná, keďže výsledok sporu bol rovnaký, pričom zhodné právne posúdenie okresného súdu a krajského súdu spočívalo v tom, že v danom prípade išlo o spotrebiteľský typ úveru, tzv. revolvingový úver, ktorý sa čerpá prostredníctvom kreditného systému, pri ktorom nie je možné jednoznačne uviesť RPMN, keďže skutočná výška čerpaných prostriedkov a od nej sa odvíjajúca výška splátok, prípadne spôsob čerpania sú v čase uzatvorenia zmluvy neznáme. Keďže tieto údaje sú podkladovými pre určenie RPMN, nemožno údaj o reálnej výške v čase uzatvorenia úverovej zmluvy určiť. Podľa názoru odvolacieho súdu, s ktorým sa stotožnil aj najvyšší súd, v prípade revolvingového úveru indikatívny výpočet RPMN tak, ako bol uvedený v zmluve žalovaným, postačuje pre záver o náležitosti úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Z uvedeného vyplýva, že zmluva uvedenú náležitosť mala, teda nebolo možné konštatovať, že úver bol bezúročný a bezpoplatkový. Z rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu tak vyplynul rovnaký právny záver, keď súdy zhodne dospeli k tomu, že zmluva bola uzatvorená platne, nepovažuje sa za bezúročnú a bez poplatkov, bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného tak nevzniklo, a preto

bola v konečnom dôsledku žaloba zamietnutá. Ústavný súd súhlasí so záverom najvyššieho súdu, že ak sú rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu v podstatnom založené na totožných právnych záveroch, nemožno rozhodnutie krajského súdu označiť za prekvapivé a ani aplikácia § 382 CSP v posudzovanom prípade nebola nevyhnutná.

20. Ústavný súd po komplexnom posúdení napadnutého uznesenia vo vzťahu k odmietnutiu dovolania podľa § 420 písm. f) CSP ako neprípustného dospel k záveru o jeho ústavnej udržateľnosti. Vychádzal pritom z toho, že najvyšší súd sa mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľa a jemu predchádzajúcim postupom dostatočne zaoberal (body 48 až 50.1), čím poskytol ochranu označeným právam, čo je pre ústavný súd pri posudzovaní napadnutého rozhodnutia podstatné. Najvyšší súd rozhodol o dovolaní sťažovateľa zákonom predpokladaným spôsobom, rešpektujúc pritom citovanú relevantnú právnu úpravu vzhľadom na jej účel. Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), ktorý by nemal oporu v procesných kódexoch.

21. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namietal, že odôvodnenie najvyššieho súdu je nedostatočné, keďže najvyšší súd údajne odkázal na rozhodnutia, ktoré sťažovateľom predostretú právnu otázku neriešia. Sťažovateľ v dovolaní predostrel tvrdenú dosiaľ neriešenú právnu otázku spočívajúcu v tom, či sa má ustanovenie § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch vykladať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere zodpovedá požiadavke uvedenej v tom ustanovení, ak je RPMN len indikatívnym výpočtom RPMN. Krajský súd považoval indikatívny výpočet za dostačujúci pre záver o splnení úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch. Najvyšší súd sa uvedeným dovolacím dôvodom zaoberal v bodoch 51 až 57 napadnutého uznesenia. Najvyšší súd v bodoch 54 a 55 poukázal na svoje rozhodnutia, z ktorých vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nevyhnutne nemusí obsahovať číselné vyjadrenie každej jednotlivéj zložky anuitnej splátky. Najvyšší súd na rozdiel od sťažovateľa interpretoval ten právny názor, že uvedené právne závery platia i pre zmluvy vyznačujúce sa revolvingovým charakterom, keďže charakter zmluvy zostal zachovaný. Ústavný súd sa s daným právnym názorom najvyššieho súdu stotožňuje.

22. Najvyšší súd následne v bode 56.1 napadnutého uznesenia poukázal na svoje rozhodnutie č. k. 7 Cdo 183/2020 z 24. februára 2021, ktoré bolo zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 86/2021, podľa ktorého z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení do 31. marca 2015 nevyplýva, že by jednou z náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy bol konkrétny matematický výpočet RPMN alebo predpoklady na tento výpočet. Najvyšší súd tak zaujal názor, že zo znenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady na výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady na výpočet RPMN. Najvyšší súd obdobne rozhodol aj vo veciach sp. zn. 9 Cdo 37/2020, sp. zn. 5 Cdo 55/2020 a sp. zn. 1 Cdo 42/2020. Z uvedeného dôvodu dospel najvyšší súd k záveru, že argumentácia dovolateľa vo vzťahu k § 421 písm. b) CSP bola nedostatočná.

23. V súvislosti s dôvodmi odmietnutia dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP ústavný súd uvádza, že tieto sú v napadnutom uznesení zdôvodnené zrozumiteľne, logicky a dostatočne presvedčivo. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ani v danej časti nemožno považovať

za formalistické, neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení Civilného sporového poriadku (upravujúcich prípustnosť dovolania a dovolacie dôvody v civilných veciach). V odôvodnení napadnutého uznesenia sa najvyšší súd zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa, ktorou odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Ústavný súd je toho názoru, že z rozhodnutí uvedených najvyšším súdom možno jasne vyvodiť odpoveď na právnu otázku nastolenú sťažovateľom v dovolaní. Z uvedeného dôvodu tak s argumentmi sťažovateľa prezentovanými v ústavnej sťažnosti aj vo vzťahu k odmietnutiu dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP nemožno súhlasiť.

24. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

25. Ústavný súd zdôrazňuje, že preskúmava skutkové a právne závery súdov z hľadiska parametrov ústavnej udržateľnosti, a to z hľadiska základného práva, ktorého porušenie je namietané. Nie je teda úlohou ústavného súdu, aby v prípade takej (ústavnej) udržateľnosti komplexne nahrádzal rozhodovanie všeobecného súdu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd v dotknutej veci odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. septembra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu